

JOHN GRISHAM

DE BELOFTE

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE
THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek

Het eerste deel in de *Kid Lawyer*-serie

Een perfecte moord

Een getuige die anoniem wil blijven

Slechts één persoon die de waarheid weet

En hij is pas dertien jaar oud

Het stadje Strattenburg kent veel advocaten en Theo Boone ziet zichzelf als een van hen, hoewel hij pas dertien jaar oud is. Hij kent iedere rechter, politiemann en griffier, en is thuis in de wereld van wetten, regelgeving en rechtspraak. Theo droomt dan ook van een glanzende carrière als advocaat en successen in de rechtbank, alleen had hij nooit gedacht dat hij nu al midden in de meest sensationele rechtszaak van de afgelopen jaren zou komen.

Het is een gruwelijke moordzaak die heel Strattenburg in spanning houdt en het ziet ernaar uit dat de verdachte zal worden vrijgesproken. Wanneer Theo bij toeval in contact komt met iemand die het proces geheel op zijn kop kan zetten, is hij plotseling de enige die kan voorkomen dat een koelbloedige moordenaar op vrije voeten komt...

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De belofte

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Theodore Boone. Kid Lawyer

© 2010 by Belfry Holdings, Inc.

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

© Bob Krasner, 2010 (jongen)

© Istock.com/Jeremy Edwards (achtergrond)

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7433 1

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Shea

1

Theodore Boone was enig kind en zat daarom meestal in zijn eentje te ontbijten. Zijn vader, een drukbezette advocaat, had de gewoonte vroeg van huis te gaan en elke morgen om zeven uur in hetzelfde restaurant in de binnenstad koffie te drinken en nieuwtjes uit te wisselen. Theo's moeder, ook een drukbezette advocaat, deed al minstens tien jaar pogingen vijf kilo af te vallen en had zichzelf ervan overtuigd dat een ontbijt uit niets meer mocht bestaan dan koffie met de krant. Daarom zat Theo in zijn eentje aan de keukentafel te eten: koude pap en sinaasappelsap, met een half oog op de klok. In huize Boone waren overal klokken: een teken dat daar efficiënte mensen woonden.

Niet dat hij helemaal alleen was. Naast zijn stoel zat zijn hond ook te eten. Judge was een mengeling van allerlei rassen. Zijn leeftijd en afkomst zouden altijd een raadsel blijven. Theo had Judge twee jaar geleden op het laatste moment gered toen die als zwervhond was opgepakt en afgemaakt dreigde te worden, en Judge zou hem daar altijd dankbaar voor blijven. De hond at het liefst Cheerios, net als Theo, met volle melk, geen halfvolle, en ze aten elke ochtend samen in stilte.

Om acht uur spoelde Theo hun borden in de gootsteen af, zette de melk en het sap in de koelkast terug, liep naar de huiskamer en gaf zijn moeder een kus op haar wang. 'Ik ga naar school,' zei hij.

'Heb je geld voor je lunch?' vroeg ze. Diezelfde vraag stelde ze vijf ochtenden per week.

'Altijd.'

‘En is je huiswerk af?’

‘Helemaal af, mama.’

‘En wanneer zie ik je terug?’

‘Ik kom na schooltijd even naar kantoor.’ Theo kwam elke dag na schooltijd naar kantoor, maar mevrouw Boone vroeg het steeds weer.

‘Voorzichtig zijn,’ zei ze. ‘En vergeet niet te glimlachen.’ Theo had nu al meer dan twee jaar een beugel en die wilde hij heel graag kwijt. Intussen zei zijn moeder steeds weer tegen hem dat hij moest glimlachen, want daar werd de wereld blijer van.

‘Ik glimlach, mama.’

‘Ik hou van je, Teddy.’

‘Ik hou ook van jou.’

Theo, die nog steeds glimlachte hoewel hij ‘Teddy’ was genoemd, hing zijn rugzak om, krabde Judge over zijn kop, riep een groet en liep door de keukendeur naar buiten. Hij sprong op zijn fiets en reed algauw met grote snelheid door Mallard Lane, een smalle straat met veel bomen in het oudste deel van de stad. Hij zwaaide naar meneer Nunnery, die al op zijn veranda zat om ook nu weer de hele dag naar het beetje verkeer te kijken dat de weg naar hun buurt had gevonden, en hij reed mevrouw Goodloe, die langs de weg stond, zwijgend voorbij, want ze was haar gehoor en ook het grootste deel van haar verstand kwijt. Hij glimlachte wel naar haar, maar ze glimlachte niet terug. Haar gebit lag ergens in huis.

Het was vroeg in het voorjaar en de lucht was fris en koel. Theo bewoog de trappers snel in het rond en de wind prikte in zijn gezicht. De school begon om twintig voor negen en hij had eerst nog belangrijke dingen te doen. Hij nam een zijstraat, vloog door een steegje, zigzagde tussen een paar auto’s door en reed door rood licht. Dit was Theo’s territorium, de route die hij elke dag volgde. Na vier straten maakten de huizen plaats voor kantoren en winkels.

Het gerechtsgebouw was het grootste gebouw in het centrum

van Strattenburg (het postkantoor kwam op de tweede plaats, de bibliotheek was derde). Het stond majestueus aan de noordkant van Main Street, halverwege tussen een brug over de rivier en een park vol koepeltjes, vogelbadjes en monumenten voor soldaten die in oorlogen waren omgekomen. Theo hield van het gerechtsgebouw en het gezag dat het uitstraalde, de mensen die gewichtig rondliepen en de grimmige aankondigingen en mededelingen op de prikborden. Het meest hield hij van de rechtszalen zelf. Er waren kleine zalen waar privé zaken werden afgehandeld zonder jury, en er was de grote rechtszaal op de eerste verdieping, waar advocaten als gladiatoren in het strijdperk traden en rechters heersten als vorsten.

Theo was dertien jaar oud en wist nog steeds niet precies wat hij wilde worden. De ene dag droomde hij ervan een beroemde strafpleiter te worden, zo'n advocaat die de grootste zaken deed en nooit een juryproces verloor. De volgende dag droomde hij ervan een groot rechter te worden die bekendstond om zijn wijsheid en redelijkheid. Tussen die twee ging hij heen en weer; hij dacht er elke dag weer anders over.

In de grote hal was het op deze maandagochtend al druk, alsof de advocaten en hun cliënten zo vroeg mogelijk aan de week wilden beginnen. Omdat er veel mensen op de lift stonden te wachten, rende Theo twee trappen op en toen naar de oostelijke vleugel van het gebouw, waar familiezaken werden afgehandeld. Zijn moeder was een vermaarde echtscheidingsadvocate die altijd de vrouw vertegenwoordigde, en Theo kende dit deel van het gebouw goed. Aangezien rechters over scheidingszaken beslistten, was er geen jury bij, en aangezien de meeste rechters liever geen groot publiek bij zulke gevoelig liggende zaken hadden, was deze rechtszaal klein. Bij de deur stonden enkele advocaten gewichtig bijeen. Het was duidelijk te zien dat er maar weinig was waar ze het over eens waren. Theo keek de gang in, liep een hoek om en zag zijn vriendin.

Ze zat in haar eentje op een van de houten banken, klein,

kwetsbaar en nerveus. Toen ze hem zag, glimlachte ze en sloeg ze haar hand voor haar mond. Theo liep vlug naar haar toe en ging zo dicht naast haar zitten dat hun knieën tegen elkaar kwamen. Bij elk ander meisje zou hij op minstens een halve meter afstand zijn gaan zitten om vooral niet het risico te lopen dat ze elkaar aanraakten.

Maar April Finnemore was niet zomaar een meisje. Ze waren op vierjarige leeftijd samen op de kleuterschool gekomen, en ze waren al goede vrienden zolang ze zich konden herinneren. Het was geen romance; daar waren ze te jong voor. Theo kende geen enkele jongen van dertien uit zijn klas die toegaf dat hij een vriendinnetje had. Integendeel, ze wilden niets met meisjes te maken hebben. En de meisjes niets met hen. Theo was ervoor gewaarschuwd dat daar verandering in zou komen, en nogal drastisch ook, maar dat vond hij onwaarschijnlijk.

April was gewoon een vriendin, en op dit moment verkeerde ze in grote nood. Haar ouders waren aan het scheiden, en Theo was heel erg blij dat zijn moeder niet bij de zaak betrokken was.

De scheiding was geen verrassing voor mensen die de Finnemores kenden. Aprils vader was een excentrieke antiquair en drummer in een oude rockband die nog steeds in nachtclubs speelde en soms weken achter elkaar op tournee was. Haar moeder fokte geiten en maakte geitenkaas, die ze uitventte met een verbouwde lijkwagen die knalgeel was gelakt. Een oude slinger-aap met grijze snorharen zat naast haar en knabbelde aan de kaas, die nooit erg goed verkocht. Theo's vader had de familie weleens 'niet-traditioneel' genoemd en Theo nam aan dat hij daarmee bedoelde dat ze gewoon raar waren. Aprils beide ouders waren gearresteerd wegens drugsbezit, al hadden ze geen van beiden in de gevangenis gezeten.

'Gaat het?' vroeg Theo.

'Nee,' zei ze. 'Ik vind het vreselijk om hier te zijn.'

Ze had een oudere broer die August heette en een oudere zus die March heette, en die waren allebei het gezin ontvlucht. Au-

gust was weggegaan op de dag nadat hij zijn diploma van de middelbare school had gekregen. March was van school gegaan toen ze zestien was en uit de stad vertrokken, zodat April nog het enige kind was dat haar ouders het leven zuur kon maken. Theo wist dat omdat April hem alles vertelde. Ze moest wel. Ze had iemand van buiten haar gezin nodig die ze in vertrouwen kon nemen, en Theo was haar trouwe gehoor.

‘Ik wil bij geen van beiden wonen,’ zei ze. Het was verschrikkelijk om zoiets over je eigen ouders te zeggen, maar Theo begreep het volkomen. Hij had een hekel aan haar ouders omdat ze haar zo slecht behandelden, omdat ze zo’n puinhoop van hun leven maakten, omdat ze April verwaarloosden, omdat ze wreed tegen haar waren. Theo had een lange lijst van redenen waarom hij een hekel aan meneer en mevrouw Finnemore had. Hij zou nog liever weglopen dan dat hij bij hen zou gaan wonen. Hij kende niet één kind in de stad dat ooit voet in het huis van de Finnemores had gezet.

Het was de derde dag van de scheidingsprocedure en April zou straks worden opgeroepen om een getuigenverklaring af te leggen. De rechter zou haar de belangrijke vraag stellen: ‘April, bij wie van je ouders wil je wonen?’

En ze wist het antwoord niet. Ze had er urenlang met Theo over gepraat, en ze wist nog steeds niet wat ze moest zeggen.

De grote vraag voor Theo was: waarom wilden beide ouders eigenlijk de voogdij over April? Ze hadden haar allebei in zoveel opzichten verwaarloosd. Hij had veel verhalen gehoord, maar hij had er nooit een doorverteld.

‘Wat ga je zeggen?’ vroeg hij.

‘Ik ga tegen de rechter zeggen dat ik bij mijn tante Peg in Denver wil wonen.’

‘Die heeft toch nee gezegd?’

‘Ja.’

‘Dan kun je dat niet zeggen.’

‘Wat moet ik dan zeggen, Theo?’

‘Mijn moeder zou zeggen dat je voor je moeder moet kiezen. Ik weet dat ze niet je eerste keus is, maar je hebt geen eerste keus.’

‘Maar de rechter mag doen wat hij wil, hè?’

‘Ja. Als je veertien was, zou je een bindende beslissing kunnen nemen. Omdat je nog maar dertien bent, zal de rechter alleen maar rekening houden met je wensen. Volgens mijn moeder kent de rechter bijna nooit de voogdij aan de vader toe. Speel op veilig. Kies voor je moeder.’

Ze droeg een spijkerbroek, wandelschoenen en een blauwe sweater. Ze kleepte zich bijna nooit als een meisje, maar toch werd haar sekse nooit in twijfel getrokken. Ze veegde een traan van haar wang, maar kon zich beheersen. ‘Dank je, Theo,’ zei ze.

‘Ik wou dat ik kon blijven.’

‘En ik wou dat ik naar school kon.’

Ze deden allebei hun best om te lachen. ‘Ik zal aan je denken. Sterkte.’

‘Dank je, Theo.’

Zijn favoriete rechter was de edelachtbare Henry Gantry, en om twintig over acht betrad hij de voorkamer van diens kantoor.

‘Goedemorgen, Theo,’ zei mevrouw Hardy. Ze roerde iets door haar koffie en stond op het punt met haar werk te beginnen.

‘Goedemorgen, mevrouw Hardy,’ zei Theo met een glimlach.

‘En waaraan danken we deze eer?’ vroeg ze. Ze was net iets jonger dan Theo’s moeder, dacht hij, en ze zag er heel leuk uit. Ze was Theo’s favoriete secretaresse in het gerechtsgebouw. Zijn favoriete griffier was Jenny van de familierechtbank.

‘Ik moet rechter Gantry spreken,’ antwoordde hij. ‘Is hij er?’

‘Eh, ja, maar hij heeft het erg druk.’

‘Alstublieft. Het duurt maar even.’

Ze nam een slokje en vroeg toen: ‘Heeft het te maken met het grote proces van morgen?’

‘Ja, mevrouw. Ik wil graag dat mijn klas de eerste dag van het

proces mag bijwonen, maar ik moet er zeker van zijn dat er genoeg plaatsen zijn.’

‘O, dat weet ik nog zo net niet, Theo,’ zei mevrouw Hardy. Ze fronste haar wenkbrauwen en schudde haar hoofd. ‘We verwachten erg veel mensen. Er zullen niet veel plaatsen over zijn.’

‘Mag ik met de rechter praten?’

‘Hoeveel leerlingen zitten er in je klas?’

‘Zestien. Ik dacht dat we misschien op het balkon konden zitten.’

Ze fronste nog steeds haar wenkbrauwen toen ze de telefoon pakte en op een knop drukte. Ze wachtte even en zei toen: ‘Ja, edelachtbare. Theodore Boone is hier en wil u graag spreken. Ik heb tegen hem gezegd dat u het druk hebt.’ Ze luisterde nog even en legde toen de telefoon neer. ‘Vlug,’ zei ze, en ze wees naar de kamer van de rechter.

Even later stond Theo tegenover het grootste bureau in de stad, een bureau dat bedekt was met allerlei papieren en mappen, een bureau dat symbool stond voor de enorme macht van rechter Henry Gantry, die op dat moment niet glimlachte. Theo was er zelfs zeker van dat de rechter niet één keer had geglimlacht sinds hij bij zijn werk was gestoord. Theo daarentegen deed zijn best: het metaal schitterde van oor tot oor.

‘Zeg wat je te zeggen hebt,’ zei rechter Gantry. Theo had hem dat bevel al vaak horen geven. Hij had gezien hoe goede advocaten opstonden, stamelden en naar woorden zochten, terwijl rechter Gantry dreigend vanaf de rechterstoel op hen neerkeek. Hij keek nu niet dreigend en had zijn zwarte toga ook niet aan, maar ook zo kwam hij intimiderend over. Toen Theo zijn keel schraapte, zag hij een onmiskenbare fonkeling in de ogen van zijn vriend.

‘Ja, eh, edelachtbare, mijn leraar maatschappijleer is meneer Mount, en die denkt dat we wel toestemming van de directeur kunnen krijgen voor een excursie van een hele dag om morgen naar het begin van het proces te kijken.’ Theo zweeg, haalde diep

adem en zei tegen zichzelf dat hij duidelijk, langzaam en nadrukkelijk moest spreken, net als alle grote advocaten. ‘Maar we moeten dan wel zeker weten dat er plaats is. Ik dacht dat we misschien op het balkon konden zitten.’

‘O, dacht je dat?’

‘Ja, edelachtbare.’

‘Hoeveel plaatsen?’

‘Zestien, plus meneer Mount.’

De rechter pakte een map, sloeg hem open en begon te lezen alsof hij plotseling was vergeten dat Theo aan de andere kant van zijn bureau in de houding stond. Theo stond vijftien pijnlijke seconden te wachten. Toen zei de rechter abrupt: ‘Zeventien plaatsen, voorbalkon, linkerkant. Ik zal tegen de gerechtsdienaar zeggen dat hij jullie morgenvroeg om tien voor negen jullie plaatsen aanwijst. Ik verwacht onberispelijk gedrag.’

‘Geen probleem, edelachtbare.’

‘Ik zal mevrouw Hardy een mailtje naar je directeur laten sturen.’

‘Dank u, rechter.’

‘Je kunt nu gaan, Theo. Sorry dat ik het zo druk heb.’

‘Geen probleem, edelachtbare.’

Theo liep al vlug naar de deur, toen de rechter zei: ‘Zeg, Theo. Denk jij dat Duffy schuldig is?’

Theo bleef staan, draaide zich om en antwoordde zonder aarzeling: ‘Hij wordt als onschuldig beschouwd zolang hij niet veroordeeld is.’

‘Dat weet ik. Maar wat denk je er zelf van?’

‘Ik denk dat hij het heeft gedaan.’

De rechter knikte even, maar liet niet blijken of hij het ermee eens was.

‘En u?’ vroeg Theo.

Eindelijk een glimlach. ‘Ik ben een eerlijke, onpartijdige scheidsrechter, Theo. Ik heb van tevoren geen ideeën over schuld of onschuld.’

‘Ik dacht wel dat u dat zou zeggen.’

‘Tot morgen.’ Theo deed de deur open en liep vlug de kamer uit.

Mevrouw Hardy stond met haar handen in haar zij neer te kijken op twee nerveuze advocaten die de rechter wilden spreken. Ze hielden alle drie hun mond toen Theo de kamer van rechter Gantry uit kwam. Hij glimlachte in het voorbijgaan naar mevrouw Hardy. ‘Dank u,’ zei hij. Hij deed de deur open en verdween.

2

De fietstocht van het gerechtsgebouw naar Theo's school zou een kwartier in beslag nemen als hij zich aan de verkeersregels hield en niet over verboden terrein reed. En gewoonlijk was dat ook de manier waarop Theo dingen deed, behalve als hij een beetje laat was. Hij vloog tegen het eenrichtingsverkeer in door Market Street, schoot vlak voor een auto het trottoir op en reed in volle vaart over een parkeerterrein. Hij gebruikte elk trottoir dat hem ter beschikking stond en schoot toen – zijn ernstigste vergrijp – tussen twee huizen aan Elm Street door. Theo hoorde iemand schreeuwen vanaf de veranda achter hem, tot hij veilig door een steegje reed dat uitkwam op het parkeerterrein voor leraren achter zijn school. Hij keek op zijn horloge, negen minuten. Niet slecht.

Hij zette zijn fiets met een ketting vast in het rek bij de vlaggenmast en ging toen naar binnen met een troep scholieren die net uit een bus was gekomen. De bel van twintig voor negen ging al toen hij zijn klaslokaal binnen liep en goedmorgen zei tegen meneer Mount, die niet alleen maatschappijleer gaf, maar ook hun klassenleraar was.

‘Ik heb net met rechter Gantry gepraat,’ zei Theo bij het bureau van de leraar, dat heel wat kleiner was dan het bureau dat hij zojuist in het gerechtsgebouw had achtergelaten. Alle zestien jongens waren aanwezig. Het leek wel of ze een wedstrijdje schuifelen, duwen, moppen tappen en braakgeluiden maken hielden.

‘En?’

‘We hebben de plaatsen. Morgenvroeg.’

‘Uitstekend. Goed werk, Theo.’

Meneer Mount herstelde de orde. Hij riep de namen af, deed zijn mededelingen en stuurde de jongens tien minuten later door de gang naar hun eerste lesuur: Spaans van madame Monique. Er werd stuntelig geflirt tussen de klassen toen de jongens tussen de meisjes door liepen. Onder de lessen waren ze ‘seksegescheiden’. Dat was een nieuw beleid, ingevoerd door de slimme mensen die verantwoordelijk waren voor het onderwijs in de hele stad. Op alle andere tijden mochten de seksen zich wel met elkaar vermengen.

Madame Monique was een lange, donkere vrouw uit Kameroen in West-Afrika. Ze was drie jaar geleden in Strattenburg komen wonen toen haar man, ook uit Kameroen, een baan kreeg op het plaatselijke college, waar hij talen doceerde. Ze was geen doorsneelerares op een middelbare school, verre van dat. Als kind in Afrika had ze Beti gesproken, het dialect van haar stam, en ook Frans en Engels, de officiële talen van Kameroen. Haar vader was arts en kon het zich dus veroorloven haar naar een school in Zwitserland te sturen, waar ze Duits en Italiaans leerde. Ze had haar Spaans geperfectioneerd toen ze in Madrid ging studeren. Momenteel leerde ze Russisch en was ze van plan over te stappen op Chinees. Haar lokaal hing vol met grote, kleurrijke kaarten van de wereld, en haar leerlingen dachten dat ze overal was geweest, alles had gezien en alle talen sprak. De wereld is groot, zei ze vaak tegen hen, en de meeste mensen in andere landen spreken meer dan één taal. Terwijl de leerlingen zich op Spaans concentreerden, werden ze ook aangemoedigd zich in andere talen te verdiepen.

Theo’s moeder had vele jaren Spaans gestudeerd, en al voordat hij naar school ging, had hij veel elementaire woorden en uitdrukkingen van haar geleerd. Sommige van haar cliënten kwamen uit Midden-Amerika, en als Theo ze op kantoor tegenkwam, kon hij oefenen. Ze vonden het altijd grappig.

Madame Monique had hem verteld dat hij gevoel voor talen had, en dat had hem geïnspireerd om nog meer zijn best te doen. Haar nieuwsgierige leerlingen vroegen haar vaak: ‘Zegt u iets in het Duits.’ Of: ‘Wilt u eens Italiaans spreken?’ Dat deed ze dan, maar dan moest de leerling die erom vroeg eerst gaan staan en enkele woorden in die taal zeggen. Ze gaf er bonuspunten voor, en dat maakte hen enthousiast. De meeste jongens in Theo’s klas kenden enkele tientallen woorden in verscheidene talen. Aaron, die een Spaanse moeder en een Duitse vader had, was verreweg de grootste talenkennner. Theo was vastbesloten hem in te halen. Na maatschappijleer was Spaans zijn favoriete vak, en wat zijn favoriete leraren betrof volgde madame Monique meneer Mount op de voet.

Toch kostte het hem vandaag moeite zich te concentreren. Ze bestudeerden Spaanse werkwoorden, altijd al saai werk, en Theo’s gedachten dwaalden af. Hij maakte zich zorgen over April en haar afschuwelijke dag in de getuigenbank. Hij moest er niet aan denken hoe erg het was om gedwongen te worden tussen je ouders te kiezen. En toen het hem lukte April uit zijn hoofd te zetten, dacht hij aan het moordproces en kon hij bijna niet wachten tot hij de volgende dag de eerste verklaringen van de juristen zou horen.

De meeste van zijn klasgenoten droomden ervan kaartjes te bemachtigen voor een belangrijk sportevenement of concert. Theo Boone leefde voor de grote processen.

Het tweede uur hadden ze meetkunde van mevrouw Garman. Daarop volgde een korte pauze buiten, en vervolgens keerden ze naar hun eigen klaslokaal terug, naar meneer Mount en het beste uur van de dag, tenminste, dat vond Theo. Meneer Mount was midden dertig en had ooit als advocaat voor een gigantische firma in een wolkenkrabber in Chicago gewerkt. Zijn broer was advocaat. Zijn vader en opa waren advocaat en rechter geweest. Meneer Mount daarentegen had genoeg gekregen van de lange

uren en de hoge druk, en, tja, hij was ermee gestopt. Hij was weggelopen van het grote geld en had werk gevonden dat hem veel meer voldoening gaf. Hij hield van lesgeven, en hoewel hij zichzelf nog steeds als jurist beschouwde, vond hij het klaslokaal veel belangrijker dan de rechtszaal.

Omdat hij het recht zo goed kende, waren zijn lessen maatschappijleer voor het grootste deel gewijd aan het bespreken van rechtszaken, oude en actuele en zelfs fictieve zaken op televisie.

‘Oké, mannen,’ begon hij, toen ze stilzaten. Hij sprak hen altijd met ‘mannen’ aan, en voor dertienjarige jongens was er geen groter compliment denkbaar. ‘Ik wil dat jullie hier morgen om kwart over acht zijn. We nemen de bus naar het gerechtsgebouw en zitten ruimschoots op tijd op onze plaatsen. Omdat de directeur zijn goedkeuring aan deze excursie heeft gegeven, vervallen jullie andere lessen. Neem lunchgeld mee, dan gaan we eten bij Pappy’s Deli. Vragen?’

De mannen hingen aan zijn lippen. De opwindning was op hun gezichten te lezen.

‘Een rugzak meenemen?’ vroeg iemand.

‘Nee,’ antwoordde meneer Mount. ‘Je mag niets meenemen naar de rechtszaal. De beveiliging is streng. Per slot van rekening is dit het eerste moordproces dat hier sinds lange tijd wordt gehouden. Nog meer vragen?’

‘Wat moeten we aantrekken?’

Langzaam richtten alle ogen zich op Theo, ook die van meneer Mount. Iedereen wist dat Theo meer tijd in het gerechtsgebouw doorbracht dan de meeste advocaten.

‘Jas en das, Theo?’ vroeg meneer Mount.

‘Nee, dat hoeft niet. Wat we nu aanhebben, is prima.’

‘Geweldig. Nog meer vragen? Goed. Nou, ik heb Theo gevraagd of hij alvast iets over morgen wil vertellen. De indeling van de rechtszaal, de mensen die daar een rol spelen, de dingen die ons te wachten staan. Theo.’

Theo’s laptop was al met de beamer verbonden. Hij ging

voor de klas staan, drukte op een toets, en er verscheen een grote plattegrond op het digitale scherm. ‘Dit is de grote rechtszaal,’ zei Theo met zijn beste advocatenstem. Hij had een laserpointer en liet de rode stip daarvan over de plattegrond bewegen. ‘Bovenaan, in het midden hier, is de rechterstoel. Daar zit de rechter en vanaf die plek leidt hij het proces. Het heet een stoel, maar je zou het ook een troon kunnen noemen, met een brede tafel ervoor. De rechter is Henry Gantry.’ Hij drukte op een toets, en er verscheen een grote officiële foto van rechter Gantry. Zwarte toga, ernstig gezicht. Theo maakte hem kleiner en sleepte hem naar de rechterstoel. Toen de rechter op zijn plaats zat, ging hij verder: ‘Rechter Gantry is al ongeveer twintig jaar in functie en doet alleen strafzaken. Hij is nogal streng, maar geliefd bij de meeste advocaten.’ De stip van de laserpointer ging naar het midden van de rechtszaal. ‘Dit is de tafel van de verdediging, waar Pete Duffy zal zitten, de man die van moord wordt beschuldigd.’ Theo drukte op een toets en er verscheen een zwart-witfoto uit een krant. ‘Dit is Duffy. Negenenveertig jaar oud, getrouwd met Myra Duffy, die inmiddels overleden is, en zoals we allemaal weten, wordt Duffy ervan beschuldigd haar te hebben vermoord.’ Hij maakte de foto klein en verplaatste hem naar de tafel van de verdediging. ‘Zijn advocaat is Clifford Nance, waarschijnlijk de beste strafpleiter in dit deel van de staat.’ Nance verscheen in kleur. Hij droeg een donker pak en had een scheve grijns op zijn gezicht. Hij had lang, grijs krulhaar. Zijn foto werd verkleind en naast zijn cliënt gezet. ‘Naast de tafel van de verdediging bevindt zich de tafel van het Openbaar Ministerie. De hoofdaanklager is Jack Hogan, de officier van justitie.’ Hogans foto was enkele seconden te zien en werd toen verkleind en bij de tafel naast die van de verdediging gezet.

‘Waar heb je die foto’s vandaan?’ vroeg iemand.

‘Elk jaar publiceert de balie, dat is de advocatenvereniging, een gids met alle advocaten, officieren van justitie en rechters,’ antwoordde Theo.

‘Sta jij er ook in?’ Hier en daar werd besmuikt gelachen.

‘Nee. Nou, er zullen nog meer juristen en assistenten aan beide tafels zitten, dus die van de verdediging en het Openbaar Ministerie. Het is daar meestal nogal druk. Hier, naast de verdediging, is de jurytribune. Daar staan veertien stoelen, twaalf voor de juryleden en twee voor de reserves. De meeste staten werken nog met jury’s van twaalf personen, al komen er ook andere aantallen voor. Ongeacht het aantal moet de uitspraak unaniem zijn, tenminste wel in strafzaken. Als een van de twaalf ziek wordt of om de een of andere reden mag vertrekken, nemen ze een reserve. De jury is vorige week al samengesteld, dus daar hoeven we niet naar te kijken. Het is nogal saai.’ De laserpointer bewoog zich naar een plek voor de rechterstoel. Theo ging verder: ‘Hier zit de griffier. Ze werkt met een stenografeermachine. Die ziet eruit als een schrijfmachine, maar is iets heel anders. Het is haar taak elk woord vast te leggen dat tijdens het proces wordt gezegd. Dat klinkt misschien onmogelijk, maar als je haar bezig ziet, lijkt het gemakkelijk. Later typt ze de tekst uit, het transcript heet dat, zodat de advocaten, aanklagers en rechter alles op schrift hebben staan. Zo’n transcript kan duizenden bladzijden beslaan.’ De laserpointer bewoog weer. ‘Hier, dicht bij de griffier en vlak voor de rechter, staat de getuigenbank. Elke getuige loopt hierheen, wordt beëdigd en gaat dan zitten.’

‘Waar zitten wij?’

De laserpointer ging naar het midden van de plattegrond. ‘Hier staat een houten hekwerk dat de toeschouwers scheidt van de ruimte waar het proces plaatsvindt. Er zijn tien rijen zitplaatsen met een gangpad in het midden. Dat is meestal meer dan genoeg voor het publiek, maar dit proces is bijzonder.’ De laserpointer ging naar de achterkant van de rechtszaal. ‘Hierboven, boven de achterste rijen, is het balkon met drie lange banken. Wij zitten op het balkon, maar maak je geen zorgen. We kunnen alles zien en horen.’

‘Nog vragen?’ vroeg meneer Mount.

De jongens keken naar de plattegrond. ‘Wie begint er?’ vroeg iemand.

Theo begon heen en weer te lopen. ‘Nou, omdat het Openbaar Ministerie de plicht heeft de schuld te bewijzen, moet de aanklager als eerste zijn betoog houden. Morgenochtend loopt de aanklager naar de jurytribune en spreekt dan de juryleden toe. Dat heet het openingsbetoog. Hij zet zijn bewijsvoering uiteen. Daarna komt de verdediger met zijn eigen openingsbetoog. Als dat is gebeurd, roept het Openbaar Ministerie getuigen op. Zoals jullie weten, wordt aangenomen dat Duffy onschuldig is tot zijn schuld bewezen is. Het Openbaar Ministerie moet dus bewijzen dat hij schuldig is, en dat bewijs moet boven redelijke twijfel verheven zijn. Duffy beweert dat hij onschuldig is, iets wat niet vaak voorkomt. Ongeveer tachtig procent van degenen die voor moord moeten terechtstaan, verklaart zich uiteindelijk schuldig, omdat ze ook werkelijk schuldig zijn. De overige twintig procent laat het op een juryproces aankomen, en negentig procent van hen wordt schuldig bevonden. Het gebeurt dus bijna nooit dat een moordverdachte niet schuldig wordt bevonden.’

‘Mijn vader denkt dat hij schuldig is,’ zei Brian.

‘Veel mensen denken dat,’ zei Theo.

‘Hoeveel juryprocessen heb je gezien, Theo?’

‘Weet ik niet. Tientallen.’

Omdat geen van de vijftien anderen ooit een rechtszaal had gezien, ging dat hun verstand bijna te boven. Theo ging verder: ‘Diegenen van jullie die veel televisie kijken, moeten geen vuurwerk verwachten. Een juryproces is in het echt heel anders, en lang niet zo spannend. Er komen niet opeens verrassende getuigen van de moord tevoorschijn. Dat betekent dat het Openbaar Ministerie alleen maar indirecte bewijzen heeft. Jullie zullen dat woord vaak horen, vooral van Clifford Nance, de verdediger. Hij zal veel werk maken van het feit dat het Openbaar Ministerie geen direct bewijs heeft, dus dat alles gebaseerd is op indirecte bewijzen.’

‘Ik weet niet precies wat dat betekent,’ zei iemand.

‘Het betekent dat de bewijzen in feite alleen maar sterke aanwijzingen zijn. Ben je bijvoorbeeld op je fiets naar school gekomen?’

‘Ja.’

‘En heb je hem met een ketting aan het rek bij de vlaggenmast vastgezet?’

‘Ja.’

‘Dus als je vanmiddag uit school komt, en je gaat naar het rek, en je fiets is weg en de ketting is doorgeknipt, dan heb je het indirecte bewijs dat iemand je fiets heeft gestolen. Omdat niemand de dief heeft gezien, is er geen direct bewijs. En laten we zeggen dat de politie morgen je fiets vindt in een pandjeshuis aan Raleigh Street, dat erom bekend staat dat er gestolen fietsen worden verhandeld. De eigenaar geeft de politie een naam, ze stellen een onderzoek in en vinden iemand die al vaak voor fietsendiefstal is opgepakt. Je kunt nu met indirecte bewijzen aannemelijk maken dat deze man de dief is. Dus geen direct, maar indirect bewijs.’

Zelfs meneer Mount knikte. Hij was begeleider van het debatingteam van zijn klas, en uiteraard was Theodore Boone zijn ster. Hij had nog nooit een leerling gehad die zo welbespraakt was.

‘Dank je, Theo,’ zei meneer Mount. ‘En ook bedankt voor de plaatsen in de rechtszaal waaraan je ons hebt geholpen.’

‘Graag gedaan,’ zei Theo, en hij ging trots weer zitten.

Het was een pientere klas op een sterke openbare school. Justin was verreweg de beste sporter, al kon hij niet zo snel zwemmen als Brian. Ricardo versloeg hen allemaal met golf en tennis. Edward speelde cello, Woody elektrische gitaar, Darren drums, Jarvis trompet. Joey had het hoogste IQ en haalde de hoogste cijfers. Chase was de maffe wetenschapper die altijd het scheikunde-lokaal dreigde op te blazen. Aaron sprak Spaans vanwege zijn moeder en Duits vanwege zijn vader, en natuurlijk ook En-

gels. Brandon bracht een ochtendkrant rond, handelde daarnaast in aandelen en was van plan de eerste miljonair van de klas te worden.

Natuurlijk waren er ook twee hopeloze nerds en minstens één potentiële misdadiger.

De klas had zelfs zijn eigen advocaat; dat was een primeur voor meneer Mount.